

Het huilt voor jou

Bart Stouten

Het huilt voor jou

Eerste druk februari 2017

© 2017 – Bart Stouten & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Mark Van den Eynde

NUR 301
ISBN 978 94 6001 519 9
D/2017/11.676/341

e-boek
ISBN 978 94 6001 534 2

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijn verhaal is dan wel verzonnen, het is geïnspireerd en gekleurd door de mooiste momenten van mijn leven. Ik denk met liefde terug aan mijn vele reizen naar Syrië, waar prachtige mensen mij met indrukwekkende gastvrijheid in hun midden ontvingen. Het nieuws van de gebeurtenissen in New York op 9/11 vernam ik letterlijk terwijl ik, in het gezelschap van een imam en enkele Syrische vrienden, in het woestijndorpje Deir-el-Sharjee zat te lunchen, met de heerlijkste lekkernijen voor mijn neus. Ik heb er geen idee van of ze nog leven. Maar in mijn hart voel ik hun aanwezigheid elke dag. De omslagfoto's herinneren aan die blijvende momenten. Linksonder zie je het woestijndorpje zoals het erbij lag op 9/11. Rechtsonder het stadje Hama met de oude Arabische waterwielen. Ik leerde dat plekje kennen toen het in het nieuws kwam na de massamoord in 1982, waarvan de Britse journalist Robert Fisk de enige Westerse getuige was. Dit boek draag ik op aan al die mooie Syriërs. Zonder hen zou het er niet zijn.

DEEL 1

Dronkenschap was er de schuld van dat de vader bij de geboorte van zijn eerste zoon een meisjesnaam opgaf.

‘Borg... Borg...’

De griffier van dienst, een versufte ambtenaar van de burgerlijke stand, was zich van geen kwaad bewust. Hij had gemerkt dat de vader aarzelde en alleen nog wist dat er een stukje van het stadje Borgloon zat in de naam die zijn vrouw gekozen had.

De griffier had naar de zeventiende-eeuwse zoldering gekeken alsof de naam daar ergens in een compendium van oud-Noorse namen zou opduiken, en toen gehoord dat de vader iets zei over een strijdlustige naam. Hij had zich Borghild menen te herinneren, ‘borg’ zijnde de burcht uit Borgloon en ‘hild’ de strijd.

Moeder had bij thuiskomst niets opgemerkt en was de jongen een tijdje bij zijn gewenste naam – Borchard – blijven noemen. Toen ze ontdekte dat die naam niet klopte met de gegevens in de geboorteakte, had ze zich al zuchtend verzoend met de meisjesnaam. Borghild was gedoemd om de rest van zijn jeugd te bewijzen dat hij geen meisje, maar een jongen was.

Terwijl de jaren langzaam voorbijrolden, begon het misverstand weg te ebben. Hoe meer hij er zelf over zweeg, hoe minder last hij ervan had, merkte Borghild. En dat kwam omdat hij begon te voelen dat er diep in hem ook echt een meisje schuilging.

Hij kende dat meisje, hij was blij dat het benoemd was. Met vallen en opstaan voedde hij het door vier verschillende relaties heen op tot een volwassen vrouw die de creativiteit

in hem van een gezicht voorzag. Je moet met het andere geslacht leren leven als het in je zit. In plaats van zich te schamen voor de opborrelende belletjes van zijn verwijfde fijnbesnaardheid, was hij de gebaren en tics origineel gaan regisseren en integreren in een unieke eigen stijl waarmee hij zich kon afzetten tegen de stoere, al te dominante trekken van een verzakelijkte maatschappij.

De hermafrodiete binnenzijde van Borghild wachtte op verdere exploratie. Dat deed ze al meer dan tien jaar, sedert de dag dat hij zijn moeder overtuigd had dat ze maar beter niet meer kon aandringen op een spoedig huwelijk, omdat hij er, zoals ze dan zei, 'de leeftijd voor had'. Nu, op zijn vijfendertigste, was het laatste vage vooruitzicht op een huwelijk – maar dan met een man – weggeëbd om ruimte te creëren voor een gevoel van vrijheid dat alles aantrok wat Borghild nodig had om te doen waar hij in uitmuntte. Schrijven.

Hij schreef voor de radio. Dat was zijn medium, zijn passie en beroep tegelijk. Zoals iemand die na maanden postuleren zijn geloften aflegt bij het toetreden tot een klooster, kwam hij, na jarenlang nieuwslezer en dj te hebben gespeeld bij de lokale radio, bij de nationale radio terecht, met het plechtige voornemen om nooit meer op te stappen uit zijn paradijsje in de modder. De openbare omroep kwam naar hem toe, naar zijn ervaring die hem gemaakt had tot een Willem Duys van zijn regio. Zijn pen werd puntiger, de dagelijkse jazzuitzending scherpte zijn snavel en hij leerde zijn adem beter te verdelen, zijn tong en kaak te ontspannen, zijn stem wat rustiger en dieper te laten zingen. Hij diende het woord, het woord dat voorbij de grenzen van het voorstelbare buitelde. Zijn stem werd langzaam een instrument voor fijne poëzie.

En zo begon hij ook in zijn proza al schrijvend te vrijen met zijn pen, die niet uitgepraat raakte over de beknotting van zijn stukgelopen relaties. Ze waren een voor een als een nachtkaars uitgegaan. Hij kon er alleen van zeggen dat ze hem hadden helpen inzien waarom hij niet geboren was om te doen wat iedereen deed. Hij zou niet het huis-keuken-en-tuin-ideaal kopiëren tot aan het punt waar de tijd op is en alle kansen uitgeput om nog iets te maken van het pioniersleven dat je een vrijgeleide schenkt door de verborgen contreien van een artistieke ziel.

Een conventioneel huwelijk zat er voor Borghild niet in, maar misschien toch wel het ontwapenend geluk, dat unieke gevoel van een grensoverschrijdende ontmoeting. Een spiritueel avontuur dat alle andere irrelevant maakt, een avontuur waarover je met niemand praat, maar dat toch zijn mooiste expressievorm zoekt: het Ersatz van een ontwapenend hulpbetoon.

Borghild wist verdomd goed dat hij niets terecht had gebracht van de liefde. Het werd langzaam de wetenschap van een totale mislukking. Hij zag de afgrond van vijftendertig jaar stompzinnig verdane tijd. Alleen de liefde had die zinvol kunnen maken. Alleen de liefde, waarvan zijn verbeelding zich een haarscherpe voorstelling had gemaakt. Een visioen waaruit een jongen geboren was die hij vroeg of laat ontmoeten zou. En moest. Om zijn leven voor de ondergang te behoeden.

Hij zou beginnen met een kleine naamsverandering. Hij raakte uitgekeken op de hild-strijd. Hij wou nog slechts de link met Borgloon bewaren. 'Zeg voortaan maar Borg', moedigde hij zijn vrienden aan, die zich afvroegen waarom het meisje weg moest uit zijn leven. Misschien was het ook wel zo. Misschien wilde hij de jongen achter zijn schert-

sende ernst vinden. In de hoop dat die gelukkiger zou zijn in de liefde. Het was alsof hij onder een bezwadderd afdak stond te wachten op de zon die zou volgen op de stortbui van zijn eenzaamheid.

Daarover schreef Borg. Zich neervlijend in zijn liefde voor woorden. Ze bloeien als tulpen met een geel-rode kop die op openspringen staat.

* * *

De nacht was dichtgegaan als een omslag die gesloten werd nadat iemand de brief had nagelezen. De nacht met haar branderige tong van begeren. De muezzin riep op tot het ochtendgebed. De hemel was al blauw, verkwikkend lapis lazuli van achtergebleven dromen.

Ook bidden was het leven. Bidden om Allah te danken voor wat het ook was dat het leven in Hama, midden in oorlogstijd, overeind hield. En draaglijk. En soms zelfs aangenaam: er waren nog theehuizen om de waterpijp te roken, de oudste restaurantjes bleven ud-spelers aan midelen helpen om met hun kunst een paar vaste bezoekers en waaghalzen van toeristen te entertainen, de bussen met Iraanse, sjiitische bedevaarders brachten nog lacherige, gesluisde meisjes mee die net als de jongens op zoek waren naar een liefdesavontuur. Je kreeg ze nooit te zien in de tv-journaals.

De repetitieve Arabische kretten van handelaren reageerden op elkaar als wilden ze swingend triomferen in een muziekstuk met goed maatgevoel. Gezichten langs de Orontesrivier kregen hun eerste zweempje dieporanje gloed. Alsof Allah op technicolor overschakelde voor hij zijn doek van de dag uitspreidde over de stad. Kinderen in school-

uniform stoeiden naast lustig flirtende paartjes, wantrouwig spiedende mannen in militair tenue en vrouwen in lange, zwarte kleren die hun lichaam van top tot teen bedekten.

Nergens in Syrië was de ochtend zo mooi als hier. Een ochtend met het bedwelmend aroma van Midden-Oosterse kruiden als munt en koriander, dat zich moeide met de adem van natte, schoongespoten straten, hun weë reuk met de herinnering aan wierook en stro, en altijd potserlijk overladen karren getrokken door ezels die, gebukt onder hun last, nauwelijks nog vooruit wilden. Heerlijke bedwelming: het was een ochtend die zich vooral in een zwangere melange van geuren kenbaar maakte.

Nergens in Syrië was de ochtend zo'n pregnant voorrecht voor de neus, waarmee alleen de muezzin zich moeide bij het eerste licht. Tussen koperen potten werden tapijten uitgerold door gretige handen, ruwe stoffen waartussen weer andere handen opdoken, met edelstenen en robijnen, schitterend in het vaalwitte neon.

Borg had deze drukte niet verwacht. Hij was ervan uitgegaan dat hij terecht zou komen in een scène uit een rampenfilm, met hier en daar een opengebleven winkel tussen het puin. De beelden van een oorlog, zoals ze ons bereiken via de televisie, zijn immers de ergste in omloop, zij die het best verkopen, het snelst een woord in emotie vertalen. De beelden die alle andere beelden verdringen. Hij vond ze ook wel: aan het einde van een paar steegjes stond hij bij een tot ruïne vervallen moskee. Maar op de koorden die over het pleintje waren gespannen, stonden wat oudere circusartiesten hun dansact uit te voeren. Kinderen keken gefascineerd toe naar de huppelpas van een man die heen en weer bewoog om de spanning erin te houden. Een circus in mini-formaat.

Verderop liepen Armeense bedeljongens met een schaal vol koekjes te leuren. De koekjes hadden geen prijs, je mocht geven wat je wilde, de jongens wisten best dat je alleen je eigen nieuwsgierigheid probeerde te prikkelen door er een-tje te kopen. Ze smaakten zoet, dankzij de honing die onder het chocolade omhulsel zat, omhulsel dat je naar meer deed verlangen – maar niet vandaag, niet midden in dit door armoede getekend beeld.

Borg betaalde voor een koekje met een mooie glimlach erbij. Altijd in de Arabische wereld, zelfs wanneer er relletjes uitbreken of gebouwen in brand staan, altijd probeert de glimlach te overleven.

'Salam aleikum.'

Borg had zijn blik een seconde langer laten rusten op de mooie, vreedzame, charismatische Oosterse man die opeens voor hem stond, de Christusfiguur met zijn gemillimeterde baard, klaar om een ingeslapen ziel op te wekken. Bleke huidskleur, opvallend zware wenkbrauwen, scherp afgeleijnde kaakbeenderen. Doordringende blik van lichtblauwe ogen, kouder dan ijs. Om zijn gedragen jeans wat op te leuken, zonder al te duidelijk die inspanning te verraden, droeg hij een kleine zwarte blazer, met daaronder afgetrapte sneakers. Een jongen die blinden kan genezen, tussen de stutbalken van een zieltogende beschaving.

'Salam aleikum, you must be Tewfik?' Wat een prachtman, dacht Borg, en hij voelde zich als een wielrenner die naar de finish spurt. Zijn ogen sprongen rond in een onstuimige vaart. Ze keken niet in een rechte lijn, ze sprongen haasje-over, overwonnen de ene na de andere snelle indruk. Hij keek naar Tewfiks schoenen, de essentie zelf van zijn stijl. Een meegezeulde overmaatse sweater hing losjes om zijn arm, als een deken dat hij klaar hield om hem in te wikkelen

in de donkerste smalle steegjes van het labyrint, waar Borg en hij voortdurend tegen passanten aanschurkten.

Het duurde even voor hun blikken zich echt fixeren durfden. Enkele winkeltjes verder, bij het eerste soekkruispuntje, was de schroom gesmolten en stonden ze eindelijk ongegeneerd oog in oog met elkaar, Tewfik en Borg, elkaars adem in hun gezicht voelend. Enkele minuten na het eerste oogcontact, toen ze al een paar straatjes verder waren, lang na het moment waarop het gepast was, volgde een fikse handdruk, glimlachen gingen open, ogen straalden. Tewfik beantwoordde helemaal aan de belofte van de uitgewisselde foto's en het would-be geflirt op Skype. Borg koesterde zijn droom vol kieskeurigheid, verfijnde ideeën, emoties zacht als geitenvelletjes, zijde voor gevaarlijke routes met schurken in het struikgewas.

Ja, wat een lekker ding, herhaalden de neuronen in Borgs hoofd. Maar ze voegden er tegelijk aan toe, als een schoolmeester met opgeheven vinger: niet beginnen te dromen! En je blijven herinneren dat je naar Syrië bent gekomen om het mooiste Ersatz te vinden voor je verliefdheid: een vriendschap die bergen verzet.

Rare gedachte: Borg was naar Syrië gekomen om zichzelf te blijven en toch het gevoel te hebben dat hij als een ander weer zou weggaan.

'The thing you really believe in, always happens,' zei Borg, want hij moest iets zeggen, maar hij temperde zijn stem, omdat er eerder hoop dan zekerheid klonk in zijn woorden. Het was zijn manier van troosten voor de vage onrust die hij voelde bij Tewfik.

Natuurlijk wist Tewfik wie de jongeman was die voor hem stond en aarzelend naar hem keek met het soort blik waaruit voorzichtige verwondering spreekt over de onbe-

kende, maar toch ook aangenaam-aantrekkelijke, wazige werkelijkheid achter een lang gekoesterd vermoeden. Hij kende hem, en toch ook niet.

'You look a bit taller than on the internet, it's probably because you are dressed in head-to-toe black,' zei Tewfik. Het vertelde meer over zijn eigen stijlgevoel. *'I had forgotten you were made to play baseball.'*

'I hate sports. I'm not made to play anything other than face hunting,' reageerde Borg met een ironisch grapje, dat hij weggooidde met een por tegen Tewfiks schouder.

'Welcome anyway. Hunt what you want. I'll run away when it gets scary!'

Ze giechelden allebei, nagenoeg tegelijkertijd, vragen omzeilend die op hun lippen lagen. Het was vroeg in de ochtend, de vlucht van Borg had ruim zes uur vertraging opgelopen. Niks bijzonders: alles liep uren vertraging op in oorlogstijd.

De oorlog had hoge horden geplaatst op de hormonenbaan van Borg. Hindernissen die hij amper kon bijhouden. Zo oud was de oorlog in Syrië nog niet. Het was nauwelijks iets meer dan een jaar geleden dat de Syrische dictator Bashar al-Assad voor het eerst zijn wapens had gericht op Arabische Lente-betogers. Een paar maanden later waren de opstandige burgers beginnen terug te vuren. Enkele troepen van de president hadden moedig beslist te deserteren uit zijn leger om zich bij hen aan te sluiten. Ze hadden zichzelf uitgeroepen tot Vrij Syrisch Leger, en daarmee was de burgeroorlog voor de Westerse media een feit. Een burgeroorlog die zich stilaan uitbreidde en extremisten uit alle delen van Syrië aantrok, ook van ver daarbuiten, om zich bij de rebellen te voegen. De dictator zelf had hen aangemoedigd – hij had zelfs jihadistische gevangenen vrijgelaten om

de rebellie met extremisme te verpesten en zo krachten uit het buitenland te ontmoedigen om hen te steunen.

Je kon nog naar Syrië reizen, je was nog welkom als toerist, maar makkelijk was het niet. Wie in 2012 naar Syrië kwam, moest eerst een spervuur van weinig romantische vragen langs: ben je journalist of kom je voor zaken; heb je familie in Syrië; wie staat in voor je onderdak; hoeveel geld draag je op zak. Maar het was ook een monologue intérieur die je passeren moest, een zelfondervraging van het naargeestige soort. Al liet Borg die vragen nu diep in zichzelf anders, omfloerster en suggestiever, klinken dan hij ze vaak gehoord had. Wat voor gevaarlijke vriendschap kom jij hier in volle oorlogstijd zoeken, jij surfonaut op zoek naar een stoere bink? Besef je wel de risico's die je neemt door het skypen in een virtuele wereld te bekronen met een ontmoeting in volle oorlog? Of schuilt er in de melige avontuurzoeker die je bent iemand die gezien zal worden als een manipuleerbare fundamentalist in wording, een soort jihadist in schapenvacht? En hoe lang denk je te blijven in deze hel die je een sekshemel waant? Is het nu écht louter om een bebaarde, donkere, Midden-Oosterse man te ontmoeten dat een gesetelde, blanke homo als jij deze onverantwoorde waagsprong maakt? Borg kreeg door zijn geweten een gekuiste, verkorte versie van zijn eigen vragen voorgeschoteld. Maar hij kon er goed mee om, hij had de antwoorden zorgvuldig gerepeteerd.

Tewfik stelde de vragen wel, sommige vragen, maar ze klonken gemaskeerd.

'There's something I want to ask you. Do you think that what you're up to with me is at odds with the behaviour expected of you?' vroeg hij aarzelend.

Borg liet de vraag wegketsen. *'Expected by whom?'*

'By the civilized world.'

Opnieuw ontweek Borg het antwoord. *'Well, the civilized world originated in this part of the world. I've come to find out if it's still alive. If that's the case, the civilized world has every right to expect things of me.'*

'You'll find out soon. Look at me, I'm very decent.' Daarna een cascade van kleine lachjes.

'I'll honour that in a proper way.' Borg hield wel van die spelletjes en zag ze als een slalom om te bewijzen dat hij de poortjes overeind kon houden. Hij wilde niet gezien worden als een pervers.

Bij het juwelierskraampje kwamen al die vragen samen. Ja, dit was de juwelierskraam waar ze allebei onderweg naar waren en waar ze via e-mail afgesproken hadden na elkaar maandenlang ontmoet te hebben op de sociale websites van het internet. Geslachtelijke vereniging op het internet, heerlijk zoet als een schaal verse vijgen, aangereikt op een voortrollend tekstlint met hashtags en vluchtelingen in de bossen. Terwijl Borg met zijn laptop tegen zijn opgetrokken benen van het onmogelijke had zitten dromen.

Een gedeelde fascinatie voor de films van Godard was de aanleiding geweest, het eerste onderwerp op een datingsite, het klaarliggend esthetisch excuus voor een erotica van groeiende intimiteit; een platonische vriendschap met romantisch karakter was het resultaat van die gedeelde fascinatie. In de uitverkoop van sexy looks had Tewfik de meeste hits gescoord op de dating site, maar hij stelde wel vragen die verdacht waren en de aangetrokken vliegen wegjoegen, de andere datingfreaks, omdat ze complex gedoe vreesden dat bij vluchtelingen hoort, en niet bij een snelle fix voor seksueel contact. Borg had zich niets aangetrokken van de schermen waarachter het leven van Tewfik zich verstopte.

Tewfik was een jonge dokter, en zo zag hij er ook uit, met zijn onberispelijk voorkomen, met die onverstoorbaar koele blik die de meest ernstige dingen vertrouwd en sympathiek wil laten klinken. Hij sprak met een zachte stem, die constant gesmoord werd door de luide Arabische kreten om hem heen. Zijn Engels was keurig en soepel, aange-naam om naar te luisteren door de Arabische tongval die tweeklanken samenperste en 'here' in 'heir' veranderde.

'Are you seeing any patients today?' vroeg Borg.

'I am seeing patients all the time. Even when they don't realize I'm a doctor. Hama has become an open-air hospital, you know. You're busy all the time. Anything can happen. Right here, right now.'

'Are you scared?'

'It's a luxury to be scared, Borg. I'm a doctor. I have to love my job. I see it as a pastime. A strange hobby. The rest of my life, I spend fantasizing.'

Tewfiks wanhoop had hem verteld hoe dat moest, leven in de oorlog, las Borg in zijn blik. Daar waren de vragen van hun Skype-ontmoetingen weer, spelletjes ver weg van alle oorlog en miserie:

'Fantasizing! What about, when you're making love?' vroeg Borg. Hij hield zijn beide handen in zijn broek, alsof hij zijn flirt vanzelfsprekend vond. De blik van Tewfik weigerde iets intiems te verraden.

'About your schoolmates.' Het klonk alsof Tewfik Borgs fossiele kalverliefdes bedoelde. Borg wist dat hij maar een paar vragen verwijderd was van de échte fantasie van Tewfik, teder en getemperd door gezond realiteitsbesef:

'About the locker room?' Dat is durven, vond Borg van zichzelf.

'No, about all those missed chances.' Seks was een verlengde

van de hamam-wellness voor Tewfik. Een douchebeurt onder de endorfines in zijn hoofd. Een keten van zalige momenten die het alleenrecht van de zintuigen zijn. Een lichamenlijk plezier dat uit de hand mag lopen. Voor Borg was het een avontuur dat gevaarlijke krachten kon ontketenen, een buitenkans om zich te ontdoen van alle obsessie in hem, alle nijd en hang naar bezit. Het was een krachtenspel dat aanvaarding en afwijzing uitspeelde tegen elkaar, en hem beter leerde omgaan met de kwetsbaarheid van zijn bestaan.

Je moet vertrouwen hebben, ontglipte het Borg bijna, ook in Allahs fouten. En hij wou iets toevoegen over de enige juiste weg die Allah uitstippelt, maar toen herinnerde hij zich dat Tewfik christen was. Een 'vrije' christen, zoals hij graag beklemtoonde. Het leek Borg beter om God, die misschien te ver was weggedreven, erbuiten te houden.

Jongens liepen voorbij om hun nieuwsgierigheid naar de zeldzame toerist in oorlogstijd te bevredigen, maar Tewfik hield hen met subtiel ironische lichaamstaal op een afstand.

'*You got a boyfriend?*' vroeg Borg met een gracieuze glimlach. Hij wilde de koe bij de horens vatten, zoals hij op het internet geleerd had. Daar had hij de vraag al eens eerder gesteld, maar de stilte had toen geantwoord.

'*Who told you I was gay?*' zei Tewfik kalm, in de mist van zijn biseksualiteit. Er hing een zoet parfum rond hem. Hij rook vrouwelijk noch mannelijk, als een appelboomgaard in volle bloeitijd.

'*What are you doing on the joy sites of the internet if you're not?*' Borg liet het luchtig klinken. Maar hij schrok wel een beetje: over meisjes hadden ze met geen woord gerept online.

'*I suppose I'm finding out if I can handle boys better than I do girls.*' De ogen van Tewfik glinsterden een beetje.

'So you're undecided?'

'*Up to you to guide my choice.*' Tewfik speelde een spelletje. Hij wekte de indruk dat Borg het in zijn macht had om het rollende dubbeltje op zijn kant te doen vallen, in een parallel universum dat hem het best uitkwam. Maar Tewfik wist heel goed dat hij te doen had met een schrandere kerel die allesbehalve naïef was. Bovendien hield hij de tergend opdringerige mogelijkheid open dat de naam Borg een dekmantel was voor een van de online Baath-spionnen in het buitenland. Hij wist dat ze bestonden, maar had ze nooit ontmoet, de internettrolen die verstopt zaten in de consulaten van Syrië, en die zich het liefst als nieuwsgierige vrienden camouflerden.

Ook Borg hield de mogelijkheid open dat zijn Syrië-droom een nachtmerrie kon worden. Het zou hem niet zoveel uitmaken, bedacht hij zich, wanneer Tewfik er een stuk minder aantrekkelijk had uitgezien. Het ging hem om de dingen zoals ze zijn: Tewfik in zijn natuurlijke habitat van de oorlog. Die context wilde hij met echte liefde omarmen, zonder er restanten op te projecteren van oud verlangen, achtergebleven in de bergruimte van zijn genen. Hij voelde wel dat Tewfik, die van beide walletjes at, moeilijk tot een trouwe, monogame relatie te overhalen viel. Maar toch keek hij vol verlangen uit naar dit avontuur met een Arabische jongen. Het vervulde Borgs postuur met iets als schaamte, zodat hij er met de ineengedoken houding van een ondergeschikte bijliep.

'*This is my oldest friend here in the souk, Borg.*' Tewfik wees met een nonchalant gebaar naar de kramer van het stalletje tegenover de juwelierskraam. Er werden video's en cd's verhuurd. 'Game rental store' stond boven de strenge blik van de nors kijkende man met zijn gezicht van fijn gerimpeld,